
SALE
ČAS
Zita
Marinovová
KRÁSKY
a
zvířata

Zita Marinovová

KRÁSKY A ZVÍŘATA

Nakladatelství ČAS

Zita Marinovová

KRÁSKY A ZVÍŘATA

Nakladatelství ČAS

Kdybych pracovala v dolech, byli by hrdinové mých knih horníci, jelikož bych dobře věděla, jak to v takových dolech chodí... Ale pracuju ve společenském magazínu, a proto se to v mých příbězích hemží zpěváky, moderátorkami, novináři, maskérkami a podobně. Toto upozornění ovšem přichází s křížkem po funuse, protože několik osob vykonávajících výše uvedená povolání se „našlo" v mé předchozí novele *Důvěřuj, ale pak se moc nediv* a ne všichni z toho byli vyloženě nadšení... Jsme totiž duše vzletné, nespoutané a… vztahovačné. Nezbývá tedy než dodat, že osoby a události vystupující v následujícím příběhu jsou smyšlené a jakákoli podobnost s realitou je zcela náhodná… ale ne zcela vyloučená.

Vaše „Česká Carrie Bradshaw" Zita Marinovová

© Zita Marinovová, 2011

Editor © Josef „Pepson" Snětivý, 2011

Illustrations: © fotobanka Samphotostock.cz, 2011
Photograph of author: © Monika Navrátilová, 2011
Cover & Layout: © Alena Laňková, 2011

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-46-6

HERMÍNA

Jedenadvacáté století je stoletím singlů… Jedinci mezi dvaceti a pětatřiceti, kteří se ve stoletích minulých sdružovali do párů, dnes žijí sami. Někdo dobrovolně, jiný ne. Ačkoli psychologové tvrdí, že dobrovolně nežije jako singl nikdo.

Já ano. Být zamilovaná a milovaná je sice krásné, ovšem ve vztahu jsou nutně vždycky i ošklivé věci a mně prostě ty drobné okamžiky štěstí za zažívání oněch ošklivostí nestojí. Proto žiju nejraději sama. A když je mi někdy smutno, vzpomenu si na existenci ve dvojici a hlavně na to, jak si pokaždé, kdy jsem zadaná, přeju být sama jako kůl v plotě. A přeju si to mnohem čas-

těji, než kolikrát mě v období „single“ přepadají zmíněné smutky z osamělosti. Volba je tudíž jasná.

Láska je ale mocná čarodějka. Bez jakýchkoli debat a pochybností. A proto ve chvíli, kdy se zamiluju, okamžitě zapomenu, jak jsem nesnášenlivá, nepřizpůsobivá a celkově života ve dvojici absolutně neschopná, a naběhnu si znova. Samozřejmě jenom proto, abych si záhy vzpomněla, že nejraději žiju sama.

Ne všichni jsou ale „single“ rádi. Většina mých kamarádek se opravdu upřímně touží vdát či alespoň s někým normálně chodit. Je jim kolem třiceti a ženiši pro ně nejsou. To proto, že muži k nim věkově přiměření si berou dvacítky, které jsou všude k mání. Tato děvčata randící se čtyřicátníky většinou nejsou zcela v pořádku. U svých vrstevníků si často ani neškrtnou, neb jsou hloupá, nepohledná či jinak nevyhovující. Když se ale svých postarších kamarádů zeptám, zda jim tyto nedostatky nevadí, jsou velice překvapeni.

„Ty sis nevšiml, že ta tvoje skoroteenagerka má zadek jako stodolu, nohy strašně, ale strašně do X a šilhá?“ ptala jsem se kamaráda Pavla.

„Myslíš?“ opáčil užasle.

Oni to totiž nevidí. Oslňující dvojka na prvním místě čísla určujícího věk JEJICH dívky jim způsobila oční zákal a mozkovou dysfunkci. Ropuchy s neforemnými figurami a křivými nosíky, zoubky i charaktery tak považují za královny krásy a inteligence, protože jsou mladé. A to je prostě nejvíc. S tím nenaděláme nic.

„Tak nevím, jestli bych se třeba neměla jít rovnou zabít…“ reagovala na tuto mou úvahu zhruba třicetiletá (single) Andrea a dodala: „Nezbývá než zmírnit kritéria. Přesunu tedy *Soupisku nepoužitelných* na *Seznam přijatelných* a škrtám jen extrémní chuďasy, mnohonásobné otce a ultra blbce.“

„Nechala jsi tam ženáče,“ upozorňuju poté, co jsem letmo přelétla ve zmíněném seznamu položky, které byly původně v sekci nežádoucích.

„No, vždyť jo…“

BÁRA

Mám báječného manžela. Uvnitř i navenek. Je vtipný, krásný, inteligentní, velkorysý, pozorný… Jeho jediným prozatím se objevivším nedostatkem je věčně páchnoucí obsah tašky s hokejovou výstrojí. Ale jsou i horší věci. Mohl by být třeba podnikatelem a já bych denně stála u prkna, žehlila košile a zadělávala si na křečové žíly. Ani já ale nejsem úplně marná. Nejenže mám všech pět pohromadě, ale jakožto celebrita, přestože „béčková“, jsem nafotila několik kalendářů, kde vypadám výborně. Ve skutečnosti to taky ujde, ale retuše jsou retuše. Jsme ale i bez photoshopu pěkný a úspěšný pár.

I přes mnohá Patrikova pozitiva je to ale pořád jenom chlap. Nemívám sice často příležitost vidět tento fakt na vlastní oči, ale když už se to stane, je to zcela evidentní. Můj manžel je bez jakýchkoli pochybností chlap jako každý jiný.

Bylo to na akci jakési firmy, kterou jsem moderovala, a měla jsem tudíž na práci jiné věci než si hlídat svého skvělého manžela. Nicméně jsem si našla pár desítek minut na společnou předváděcí jízdu ve voze, který zde prezentoval jeden ze sponzorů akce. Patrika nechali řídit, já seděla vedle… a vzadu jsme vezli hodně, ale hodně rozdováděnou hostesku. Spustila nepřetržitý proud informací a roztomilých poznámek a já jsem si po chvíli všimla, že vlastně celou dobu mluví jenom na Patrika. V duchu jsem se usmála, jaké mám štěstí, že mě můj miláček zbožňuje, a ta bulimička na zadním sedadle mě tudíž nemusí nijak znepokojovat… Jakmile jsme onu zábavnou jízdu přežili, rozběhla jsem se zpátky za svými povinnostmi, přičemž Patrik mi sdělil, že si zajede domů mrknout se na fotbal a vrátí se večer. To bylo ve tři…

Když jsem o dvě a půl hodiny později náhodně zavadila zrakem o předváděcí stanoviště prezen-

tovaných vozů, Patrik tam stále postával a konverzoval s dotyčnou hosteskou. Ta si pohrávala s řetízkem, pohazovala vlasy a hlasitě se smála. Triky staré jako Metuzalém. Mrcha! A ten můj moula jí to, panebože, žere! Snad poprvé za dobu našeho manželského soužití mnou projelo takové to píchnutí, které začíná v žaludku a končí v srdci… Tak jo. Scény nejsou moje parketa, a že bych si hlídala teritorium jako rotvajler, to už vůbec ne. Ale všechno má své meze. Se svým nejlíbeznějším úsměvem jsem zamířila k dobře se bavící dvojici. „Ty jsi ještě nejel?“ ptám se Patrika. Přitom periferním pohledem zjišťuju, zda slečně dostatečně ztuhnul úsměv. Vzápětí ovšem ztuhnul i mně. Patrik měl v ruce letáček, na němž krom technických specifikací vozidla stálo propiskou napsáno:

ANDREA 777 268 765

„A tohle číslo potřebujeme, kdybychom si to auto chtěli koupit?“ ptám se věcně.

„No… to ne, můžete klidně volat na centrálu prodejce…“ dí slečna.

„Tak my asi zavoláme na tu centrálu, viď, Patriku?“ řekla jsem, zmuchlala letáček a hodila ho do koše.

Po tomto mistrovském představení jsem se s onou šikulkou slušně rozloučila a s vyplašeným Patrikem v patách odcupitala pryč.

Když jsem tuto historku o několik dnů později vyprávěla svým kamarádkám, škodolibě jsme se bavily na účet té snaživé blbky a já, opojena vlastní dokonalostí a pohotovostí, jsem ani nebyla zhnusená, když jsem šla nacpat do pračky ty hokejový smrady.

„Akorát že když bude ta holka chtít, tak si na něj telefon sežene…To bysme možná Báře měly říct…“ chichotají se holky v obýváku, zatímco rvu do automatky ribano.

„Jak?“ strčím hlavu do dveří a tvářím se upřímně nechápavě, protože shánět něčí telefon jsem nikdy nepotřebovala, a tak jsou pro mě tyto pátrací praktiky španělská vesnice.

„Řekni mi něčí jméno a dej mi půl hodiny…“ říká Hermína.

„Ale ty jsi novinářka,“ argumentuju logicky. „Umět si na kohokoli sehnat číslo je tvoje práce.

Tamto byla bezvýznamná stárnoucí modelka, co brigádničí jako vlezlá hosteska.“

„Řekni jméno mně a dej mi dvacet minut…“ utřela mě Dominika, kadeřnice a stylistka, čili nikdo, kdo by měl shánění kontaktů v popisu práce. A za dvanáct minut už mi vítězoslavně hlásí číslo na jednoho z Patrikových spoluhráčů. Za pouhých dvanáct minut! Vůbec tomu nerozumím. Copak existuje nějaká centrála, kde vám předají spojení na vámi vyhlédnutého fešáka, kdykoli se vám zachce zaflirtovat si, procvičit si ženské zbraně či tělo anebo dokonce rozbít něčí manželství?!

„A to by tý holce nebylo ani trochu blbý, zavolat Patrikovi jako první? Vždyť je to hrozně trapný!“

„To neřeš, to neovlivníš,“ rozsekly holky stroze moje dilema.

Když jsem pak večer usínala na rameni svého právoplatného chotě, který je naprosto úžasný, ale je to pořád jenom chlap, přísahala jsem na

svou nejoblíbenější kabelku od Diora, že až já budu jednou rozvedená a vyhlédnu si nového ženicha, nebudu po něm nikde pátrat a pěkně počkám, až zavolá on mně. Jen doufám, že chlapi mají taky nějakou takovou tajnou personální centrálu, kde si opatří moje číslo… Hmm, snad nebudu zapsaná hned vedle té proradné blbky, co si možná právě teď zjistila telefon na mého skvělého manžela, a já to prostě nijak neovlivním…